

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **Detrans s.r.o.**, IČO: 45 902 186
sídlem Jelenia 1, 811 05 Bratislava, Slovenská republika
zastoupena advokátem JUDr. Janem Burešem, Ph.D.
sídlem Václavské náměstí 807/64, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

za účasti: **Vych & Partners, s.r.o., advokátní kancelář**, IČO: 022 72 032
sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2026, č. j. 2817/26/5100-41453-713295

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

1. Dne 10. 3. 2022 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1 (dále jen „*správce daně*“) v návaznosti na mezinárodní dožádání Daňového úřadu Bratislava exekuční příkaz na prodej movitých věcí č. j. 1841479/22/2001-80541-110699 (dále jen „*první exekuční příkaz*“). Dne 12. 10. 2023 správce daně daňovou exekuci nařízenou prvním exekučním příkazem zastavil z důvodu zpětvzetí žádosti o mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávky z důvodu pozbytí účinnosti předběžného opatření, kterým byla uložena povinnost k úhradě daňového nedoplatku.
2. Dne 26. 9. 2023 vydal správce daně exekuční příkaz na prodej movitých věcí č. j. 7701236/23/2001-80541-051251 (dále jen „*druhý exekuční příkaz*“). Dne 27. 9. 2023 byl proveden soupis movitých věcí, o kterém byl sepsán protokol č. j. 7759219/23/2001-80541-051251. Obsahem soupisu byl vrtulník CABRI G2, výrobní číslo 1251, poznávací značka OK-WRW, rok výroby 2020 (dále jen „*vrtulník*“).
3. Dne 26. 8. 2025 vydal správce daně dražební vyhlášku č. j. 6930215/25/2080-81542-051251, kterou nařídil elektronickou dražbu vrtulníku. Proti vyhlášce podala žalobkyně 25. 9. 2025 námitku, v níž upozornila na nezákonnost daňové exekuce i na zánik exekvované pohledávky. Součástí tohoto podání byla také námitka podjatosti jednak vůči úředním osobám, které se na daňové exekuci podílely, Ing. P. K. a JUDr. J. T., jednak vůči správci daně jako takovému, jež považovala za systémově podjatého.
4. Dne 1. 10. 2025 vydal správce daně rozhodnutí o udělení příklepu v elektronické dražbě movité věci č. j. 7707048/25/2080-81542-111326, jímž udělil příklep vydražitelce, Advokátní kanceláři Vych & Partners, s.r.o., jež vystupuje v soudním řízení jako osoba na něm zúčastněná.
5. Žalobkyně podala proti rozhodnutí o příklepu odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Argumenty účastníků řízení.

6. **Žalobkyně v žalobě** předně upozornila, že výrok napadeného rozhodnutí odporuje § 116 odst. 1 daňového řádu, podle nějž musí potvrzovací výrok obsahovat nejen část o potvrzení prvostupňového rozhodnutí, ale také část o zamítnutí odvolání. Žalovaný však ve svém rozhodnutí pouze potvrdil rozhodnutí správce daně.
7. Prvostupňové rozhodnutí je podle žalobkynina názoru nepřezkoumatelné, jelikož neobsahuje řádné odůvodnění. Nijak se totiž nevypořádává s námitkami uplatněnými před svým vydáním, přinejmenším s námitkou proti dražební vyhlášce, námitkou podjatosti a návrhem na zastavení exekuce, jež žalobkyně uplatnila 25. 9. 2025. Ba dokonce se o nich ani nezmiňuje, proti čemuž se žalobkyně ohradila již v odvolání, ale žalovaný jí nepřisvědčil.
8. Daňové orgány rovněž opomněly skutečnost, že daňová exekuce je neoprávněná, jelikož údajné nedoplatky vůči Slovenské republice již byly v minulosti uhrazeny, avšak správce daně na Slovensku tuto skutečnost patrně správně nezaevidoval. Dlužná daň z přidané hodnoty, pro kterou byla exekuce vedena, byla totiž uhrazena společností ETS Group s. r. o. O této skutečnosti svědčí e-mailová komunikace mezi právní zástupkyní žalobkyně na Slovensku a paní L. H. z Daňového úřadu v Bratislavě z 19. 5. 2025. Obecně platí, že stát je

oprávněně vybrat jednu vyměřenou daň toliko jednou, tudíž byla-li již uhrazena společností ETS Group s.r.o., nemůže jí stát inkasovat podruhé od žalobkyně; jednalo by se o bezdůvodné obohacení. S touto skutečností se přitom žalovaný přezkoumatelně nevypořádal. Správce daně tak měl exekuci zastavit, ale neučinil tak, přestože to žalobkyně navrhla.

9. Dále žalobkyně namítla, že dlouhou dobu nebyla informována ani o nařízené daňové exekuci na vrtulník; do 9. 11. 2022 jí nebyly doručeny žádné listiny a nemohla uplatnit svá práva. Správce daně nebral ohledy na to, že žalobkyně je zahraniční právnickou osobou. Od počátku řízení rezignoval na řádné doručování písemností, zasílal jen listinné zásilky bez řádného poučení i poté, co se mu ty nedoručitelné vracely; musel tedy vědět, že doručování nebude úspěšné. Bylo povinností správce daně využít jiné možnosti doručování. Od 12. 1. 2021 byla žalobkyně zastoupena zmocněncem – slovenský správce daně o tom informován byl a lze předpokládat, že s tím byl srozuměn i český správce daně. Žalobkyně správci daně doložila relevantní dokumenty, mj. plnou moc k zastoupení žalobkyně v daňovém řízení společnosti ROLIC consult, s.r.o. a oznámení Daňového úřadu Žilina, které bylo žalobkyni doručeno právě skrze tohoto zmocněnce. Pro procesní pochybení v doručování došlo k vydání množství nezákonných rozhodnutí.
10. Daňová exekuce byla vedena bez náležitého souhlasu orgánů činných v trestním řízení. Vrtulník byl již dříve zajištěn v rámci probíhajícího trestního řízení skrze usnesení Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 22. 11. 2021, č. j. KRPZ-38686-1304/TČ-2019-150081-LTR. S takto zajištěnou věcí lze nakládat jen po předchozím souhlasu předsedy senátu a v přípravném řízení státního zástupce. Na úhrady pohledávek se přednostně užívají věci nedotčené zajištěním. Správce daně přistupoval ke zpeněžení vrtulníku za účelem vymáhat větší pohledávku, než připouštěl souhlas orgánů činných v trestním řízení. Vědomě překročil souhlas a s věcí nakládal nezákonným způsobem, teprve následně požádal státní zastupitelství o souhlas s tímto postupem.
11. Žalobkyně poté namítla, že ani v době zahájení daňové exekuce jí nenáleželo vlastnické právo k vrtulníku. Pravým vlastníkem je společnost BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. Žalobkyně opakovaně upozorňovala, že probíhá soudní řízení o určení vlastnického práva k vrtulníku. Pro šetření skutečností rozhodných pro zastavení exekuce, vyloučení vrtulníku ze soupisu exekuce, bylo na místě daňovou exekuci přinejmenším odložit. Žalobkyně dále upozornila na to, že o vlastnictví vrtulníku rozhodl Městský soud Bratislava III rozsudkem ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 70 Cb/47/2023, podle něž je vlastníkem vrtulníku společnost BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. Tento rozsudek žalobkyně opakovaně předkládala správci daně i žalovanému. Žalovaný výše uvedené nezpochybňoval. Správce daně ani žalovaný přitom podle žalobkyně nejsou kompetentní k tomu, aby se závěry soudního orgánu polemizovaly. Pokud tedy žalobkyně není vlastníkem vrtulníku, není možné, aby vůči ní byla realizována exekuce prodejem tohoto vrtulníku.
12. Nakonec žalobkyně poukázala na to, že v podání 25. 9. 2025 namítla podjatost úředních osob, jež se na exekuci podílely, zejména Ing. P. K. a JUDr. J. T., a dále systémovou podjatost správce daně jako takového. Dvě prve jmenované osoby jsou vyloučeny kvůli poměru k žalobkyni, resp. k předmětu daně, který vzbuzuje jiné pochybnosti o jejich nepodjatosti. Projevuje se to mimo jiné tím, že ostentativně odmítají respektovat pravomocný rozsudek vydaný soudem jiného členského státu EU, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o vlastnictví vrtulníku. Svým postupem pak poškozují práva skutečného vlastníka vrtulníku. Dále postupují v daňové exekuci, přestože je jim známo, že daňový nedoplatek již byl

v dožadujícím státě uhrazen. To jen potvrzuje dřívější postup správce daně, jenž od listopadu 2022 flagrantně porušuje žalobkynina práva.

13. Nadto se žalobkyně v nedávné době dozvěděla, že správce daně poskytl informace a dokumenty, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti, Policii ČR, aniž by pro to byly splněny podmínky. Takovou žádost může finančnímu orgánu za splnění specifických podmínek adresovat pouze soud, v přípravném řízení státní zástupce (§ 53 daňového řádu) a zcela výjimečně také specializovaný útvar určený policejním prezidentem (§ 71a zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky). V nynější věci však žádost podal jiný policejní útvar, a navíc nepožadoval informace nezbytné pro plnění konkrétního úkolu v oblasti boje proti korupci, terorismu, organizovanému zločinu, daňové, finanční a závažné hospodářské kriminalitě a legalizaci výnosů z trestné činnosti, jak vyžaduje zákon, nýbrž podklady pro případné podání podnětu České advokátní komoře či orgánu činnému v trestním řízení proti žalobkyninu zmocněnci. Prolomením zákonné povinnosti mlčenlivosti ve vztahu k žalobkyni a jejímu zmocněnci správce daně prokázal svou podjatost, resp. přinejmenším založil důvodnou pochybnost o své nepodjatosti.
14. **Žalovaný ve vyjádření** s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. K jednotlivým námitkám odkázal na konkrétní část napadeného rozhodnutí, kde se jimi podle svého přesvědčení dostatečně zabýval, a svou argumentaci stručně shrnul a místy doplnil.
15. K údajné neúplnosti výroku svého rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že žalobkyně přehlíží speciální úpravu výrokové části rozhodnutí obsaženou v § 223 odst. 3 daňového řádu, s níž je napadené rozhodnutí v souladu.
16. Rozhodnutí správce daně, ani to své, žalovaný nepovažuje za nepřezkoumatelné. Odůvodnění odpovídá specifikům předmětu rozhodnutí, jímž je udělení příklepu v elektronické dražbě. Správce daně nebyl povinen vyjadřovat se v něm k žalobkyniným návrhům týkajícím se dražební vyhlášky, zastavení exekuce a podjatosti, neboť s příklepem nesouvisí a vedou se o nich samostatná řízení.
17. K údajnému uhrazení vymáhaného nedoplatku žalovaný připomněl, že tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti a správnosti jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky z jiného členského státu. Správce daně postupoval v souladu s právními předpisy, když při zahájení vymáhání vycházel z informací obsažených v žádostech dožadujícího orgánu. Ze spisového materiálu neplyne, že by správce daně po doručení žádostí nebo po zahájení vymáhání disponoval informací o uhrazení dlužné pohledávky. Citoval z rozsudku NSS ze dne 11. 11. 2021, č. j. 8 Afs 355/2019 – 34, podle kterého nejsou dožádané orgány oprávněny nijak posuzovat zákonnost a správnost žádosti dožadujícího orgánu cizího státu. Exekuce je vedena na základě platného exekučního titulu – jednotných dokladů o vymáhání některých finančních pohledávek. Žalovaný namítal, že správce daně ani nemá možnost ověřit, zda byly pohledávky v jiném členském státě uhrazeny; nepochybil tedy, když vycházel jen z žádostí dožadujícího orgánu. Na tom nic nemění e-mailová komunikace předložená žalobkyní, která sama o sobě nesvědčí o neexistenci daňových nedoplatků. Je povinností dožadujícího orgánu sdělit českým orgánům informaci o uhrazení daňových nedoplatků. Pokud k tomu doposud nedošlo, lze usuzovat, že daňové pohledávky byly vymáhány oprávněně.
18. K námitce, že žalobkyně dlouhou dobu nebyla informována o nařízené daňové exekuci, zdůraznil, že tuto námitku žalobkyně v odvolání neuplatnila. Přesto vyložil, že o vydání exekučního příkazu byla žalobkyně řádně informována. Žalovaný uznal, že při exekuci

nařízené prvním exekučním příkazem správce daně pochybil; žalovanému však není zřejmé, jak může mít nesprávný postup při doručování správcem daně při exekuci nařízené prvním exekučním příkazem dopad na exekuci prováděnou druhým exekučním příkazem. Konstatoval, že toto pochybení nemá vliv na okamžik zahájení daňové exekuce na základě prvního exekučního příkazu ani zákonnost exekuce jako takové. K tomu odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Af 1/2024 – 13, ve kterém soud konstatoval, že nenastaly procesní vady vedoucí k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Závěr o tom, že procesní pochybení při vedení exekuce neznamenaají její nezákonnost aproboval NSS v rozsudku ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025. Pochybení při exekuci vedené na základě prvního exekučního příkazu tedy nemohlo mít za následek nezákonnost exekuce na základě druhého exekučního příkazu.

19. K namítanému nedostatku souhlasů orgánů činných v trestním řízení shrnul, že 4. 3. 2022 bylo správci daně doručeno souhlasné sdělení Krajského státního zastupitelství v Brně s uvolněním zajištěného vrtulníku. Dne 7. 11. 2022 podal správce daně státnímu zastupitelství žádost o uvolnění zajištěných movitých věcí k vymožení daňové pohledávky ve výši 6 587 679,28 Kč, k čemuž dne 6. 2. 2023 obdržel souhlas státního zastupitelství č. j. 862131/23 s využitím vrtulníku pro vymáhání daňové pohledávky v uvedené výši. K exekuci zahájené dne 26. 9. 2023 druhým exekučním příkazem tak již disponoval souhlasem ze strany státního zastupitelství.
20. Stran vlastnictví vrtulníku žalovaný shrnul, že správce daně dotazem z 21. 1. 2022 z leteckého rejstříku ověřil, že vlastníkem vrtulníku je žalobkyně. Správce daně tak neměl pochybnost o tom, že postihoval majetek žalobkyně. Podle § 5b odst. 1 zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví (dále jen „*zákon o civilním letectví*“) totiž převod vlastnictví k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti až dnem zápisu do leteckého rejstříku. Na uvedeném nic nemění rozsudek Městského soudu Bratislava III., který podle žalovaného nebyl příslušný o vlastnickém právu k vrtulníku rozhodovat. Slovenský soud vycházel čistě ze slovenského soukromého práva, převod vlastnického práva se však řídí českým právem bez ohledu na volbu práva v kupní smlouvě. Žalovaný tedy sice kvitoval, že nelze ignorovat závěry pravomocných rozhodnutí jiných orgánů veřejné moci, to však neznamená, že posouzení určité otázky musí převzít, aniž by se jí zabýval. Svůj postup v napadeném rozhodnutí má za dostatečně odůvodněný a srozumitelný. Vázaností rozsudkem Městského soudu v Bratislavě se Městský soud v Praze zabýval již v rozsudku z 14. 4. 2025, č. j. 17 Af 8/2024 – 66, kde městský soud vyslovil závěr, že nebylo na místě vrtulník z exekuce vyloučit. Stejně tak nelze dospět k závěru, že by žalobkyni neměly být v souvislosti s touto exekucí uložena povinnost náhrady hotových výdajů. K uvedenému žalovaný dále citoval rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025 – 64, podle kterého rozsudek slovenského soudu k otázce vlastnictví vrtulníku objasňuje jen obligační otázku, avšak české právo k účinnosti převodu vyžaduje také zápis do leteckého rejstříku. Právě zápis do leteckého rejstříku je tedy podle žalovaného rozhodný. Žalobkyně nerozporuje, že byla jako vlastníka v tomto rejstříku zapsána. Z odkazovaných rozsudků plyne, že na vlastnictví nic nemění ani volba rozhodného práva v kupní smlouvě ani rozsudek slovenského městského soudu; daňovou exekuci proto nelze považovat za neoprávněnou pro absenci vlastnického práva žalobkyně k vrtulníku.
21. Ohledně námítky podjatosti Ing. P. K. a JUDr. J. T. žalovaný zdůraznil, že tyto úřední osoby se na vydání prvostupňového rozhodnutí nepodílely, proto nelze považovat za vadu řízení to, že o této námitce nebylo rozhodnuto před vydáním napadeného rozhodnutí.

Námítka systémové podjatosti žalovanému podle jeho vyjádření předložena nebyla, nicméně ohledně argumentace ohledně údajného porušení mlčenlivosti odkázal na své rozhodnutí, kde se jím zabýval. I kdyby ředitel žalovaného při vyřizování žádosti policie skutečně pochybil, tato skutečnost nijak nesouvisela s udělením příklepu a v žádném případě by nemohla založit ničící podjatost, tím méně všech pracovníků správce daně.

22. **Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření** uvedla obdobné argumenty jako žalovaný a rovněž navrhla zamítnutí žaloby.

3. Posouzení věci.

3.1. Podmínky řízení a důkazní návrhy.

23. Městský soud v Praze v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a shledal, že žaloba není důvodná.
24. O věci soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, jelikož žalovaný s tímto postupem ve vyjádření k žalobě souhlasil a žalobkyně i osoba zúčastněná na řízení s ním po poučení soudem nevyjádřily nesouhlas. Žalobkyně sice navrhla provedení několika důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Věc lze přitom rozhodnout na základě podkladů, které jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
25. Potřeba nařídit jednání nevyvstala ani kvůli dokazování. Žalobkyně navrhla důkazem prvostupňové a napadené rozhodnutí, odvolání, rozhodnutí správce daně o zastavení daňové exekuce č. j. 7908895/23/2001-80541-051251 ze dne 12. 10. 2023, ty jsou součástí předloženého správního spisu.
26. Převod vlastnictví k vrtulníku nabývá účinnosti podle § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví až dnem zápisu do leteckého rejstříku. Kupní smlouva ani předání vrtulníku a s tím související dokumenty proto nejsou rozhodné pro zodpovězení otázky, zda bylo možné vrtulník exekucí postihnout. Ze stejného důvodu je nadbytečné dokazování civilní žalobou a soudním rozhodnutím o soukromoprávních aspektech vlastnictví k vrtulníku – klíčovou skutečností je vlastnictví evidované v leteckém rejstříku. Z uvedeného důvodu soud neprovedl důkazy v podobě kupní smlouvy mezi BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. a žalobkyní ze dne 3. 5. 2021, jejímž předmětem byl vrtulník, předávací protokol vrtulníku ze dne 30. 10. 2021, daňový doklad – fakturu č. 069-2021 – vystavenou žalobkyní k úhradě kupní ceny za vrtulník, žalobu podanou k Městskému soudu Bratislava III společností BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. o určení vlastnického práva k vrtulníku ze dne 18. 9. 2023 a rozsudek Městského soudu Bratislava III sp. zn. 70 Cb/47/2023 ze dne 13. 2. 2025 s doložkou právní moci (který je ostatně součástí správního spisu) a kontrolní hlášení spol. BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. za měsíc říjen 2021.
27. Usnesením Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality ze dne 22. 11. 2021, č. j. KRPZ-38686-1304/TČ-2019-150081-LTR, kterým byl vrtulník zajištěn, soud dokazování neprováděl, neb zajištění vrtulníku v rámci trestního řízení není mezi stranami sporné.

28. E-mailovou komunikaci mezi právní zástupkyní žalobkyně na Slovensku, advokátkou JUDr. Ing. J. K., a L. H. z Daňového úřadu Bratislava z 19. 5. 2025 soud důkazem pro nadbytečnost neprovedl, neboť tento důkazní prostředek je již založen ve správním spise a není s to zvrátit závěry o zákonnosti provedené exekuce. Jak soud podrobněji vyloží níže, správce daně ani žalovaný jako dožádané daňové orgány nejsou oprávněni posuzovat původní tituly pro vymáhání dotyčných finančních pohledávek ani správnost údajů uvedených v jednotných dokladech o vymahatelnosti. I kdyby tomu tak bylo, z předloženého e-mailu není zřejmé, kdy konkrétně společnost ETS Group s. r. o. za žalobkyni uhradila exekuci vymáhanou částku, tj. zda důvod pro exekuci zanikl již před jejím nařízením a provedením. Uvedená komunikace je relevantní pro řízení před slovenským správcem daně, ne před tím českým.
29. Pro úplnost soud podotýká, že všechny žalobkyní předložené písemnosti jsou oběma účastníkům řízení známy, ať už z tohoto řízení nebo z mnoha předcházejících řízení zmíněných níže, mohli se k nim vyjádřit a také tak učinili, proto by soud mohl vyjít z jejich obsahu v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2026.

3.2. Úplnost výroku napadeného rozhodnutí.

30. Nejprve se soud musí zabývat námitkou, že výrok žalovaného rozhodnutí odporuje § 116 odst. 1 daňového řádu, podle nějž musí potvrzovací výrok obsahovat nejen část o potvrzení prvostupňového rozhodnutí, ale také část o zamítnutí odvolání. Žalovaný však ve svém rozhodnutí pouze potvrdil rozhodnutí správce daně.
31. Žalobkyně ovšem přehlíží, že tato fáze vymáhacího řízení má zvláštní úpravu odvolacího řízení. Podle § 223 odst. 3 daňového řádu o odvolání rozhodne odvolací orgán tak, že rozhodnutí o udělení příklepu potvrdí nebo změní tak, že se příklep neuděluje.
32. Výrok napadeného rozhodnutí je tak v souladu s daňovým řádem a žalobní bod není důvodný.

3.3. Přezkoumatelnost rozhodnutí o příklepu.

33. Žalobkyně považuje rozhodnutí o příklepu za nepřezkoumatelné zejména proto, že nijak nevypořádalo její námitku proti dražební vyhlášce, námitku podjatosti a návrh na zastavení daňové exekuce, jež žalobkyně podala před jeho vydáním (25. 9. 2025).
34. Podle setrvalé judikatury správních soudů zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen u nejzávažnějších vad, v jejichž důsledku skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek právních důvodů, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá všechny zásadní odvolací námitky (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71) či neuvede důvody, proč nepovažuje argumentaci účastníka řízení za důvodnou a jeho námitky za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak je rozhodnutí zatížené vadami skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kde není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy provedl.
35. Zároveň ovšem platí, že požadavek na dostatečné odůvodnění rozhodnutí, ať už správního orgánu nebo soudu, nemůže být chápán dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může

měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130).

36. Obecné náležitosti rozhodnutí dle daňového řádu jsou upraveny v jeho § 102. Rozhodnutí musí, kromě formálních náležitostí vyjmenovaných v odstavci 1, obsahovat také odůvodnění, nestanoví-li zákon jinak (odst. 2). V odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí (odst. 3). V odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce (odst. 4).
37. Žalovaný na straně 4 svého rozhodnutí kromě odkazů na judikaturu týkající se přezkoumatelnosti výstižně vyložil: „[21] Rozhodnutí o udělení příklepu je rozhodnutím, které je vydáváno v rámci provedení dražby movitých i nemovitých věcí v daňové exekuci a je jím přisuzována vydražená věc konkrétnímu vydražiteli. Jedná se tak o určité formalizované završení dražby, jímž je konstatován výsledek dražebního postupu. [22] Z povahy rozhodnutí o udělení příklepu je tak zřejmé, že se nejedná o rozhodnutí vydávané v rámci řízení, v němž by bylo prováděno dokazování či rozsáhlé hodnocení zjištění správce daně. Současně nejde o rozhodnutí, v němž by jeho příjemce činil obsáhlé návrhy či námitky, s nimiž by bylo nutné se ze strany správce daně vypořádat. Již z toho je zřejmé, že nároky na odůvodnění rozhodnutí o udělení příklepu budou podstatně menší než u rozhodnutí, jímž se např. stanovuje daň.“
38. Soud shledal, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti nezbytné s ohledem na svůj předmět, a to zejména ve svém rozsáhlém výroku. Obsahuje velmi podrobnou specifikaci předmětu dražby, vyčíslení nejvyšší dražební nabídky i označení toho, kdo ji učinil a komu byl tedy udělen příklep, a dále se správce daně věnuje některým souvisejícím procesním aspektům (konzervace vrtulníku, jeho uvedení do provozu, složení jistoty). Za nedostatek odůvodnění soud ve shodě s žalovaným nepovažuje skutečnost, že se výslovně nezabývalo žalobkyninými návrhy podanými 25. 9. 2025, několik dnů před elektronickou dražbou: námitkou proti dražební vyhlášce, námitkou podjatosti a návrhem na zastavení exekuce. Žádný z těchto návrhů se totiž přímo netýká příklepu samotného, ale jiných aspektů exekučního řízení. To nezabývá správce daně povinností na ně reagovat způsobem předvídaným zákonem, ale nemusel tak učinit v rozhodnutí o příklepu.
39. S ohledem na povahu žalobkyniných výhrad, jež upozorňovaly na nezákonnosti daňové exekuce a některých procesních kroků, je jistě vhodné, aby se k nim správní orgán vyjádřil, resp. aby je nepominul. Z hlediska soudního přezkumu však rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 Afs 20/2013 - 101, č. 3319/2016 Sb. NSS) a stěžejní je, že ve svém souhrnu odůvodňují správnost názoru správních orgánů a vyvracejí podstatu žalobkyniny argumentace. Těmito požadavkům napadené rozhodnutí dostalo.
40. K jednotlivým návrhům soud předesílá, že proti dražební vyhlášce daňový řád nepřipouští opravné prostředky (§ 195 odst. 5), proto žalobkynina námitka nebyla na překážku konání dražby. S argumentací v této námitce obsaženou se pak žalovaný přezkoumatelně vypořádal v nyní napadeném rozhodnutí.
41. Námitku podjatosti žalobkyně skutečně vznesla ještě před udělením příklepu. Správce daně se k ní ve svém rozhodnutí nevyjádřil, ale to samo o sobě nepředstavuje procesní pochybení,

pokud v řízení nerozhodovaly osoby, jejichž podjatost žalobkyně namítla. Věcně se k této námitce i k postupu správce daně při nakládání s ní vyjádřil žalovaný ve svém rozhodnutí, a napadené rozhodnutí tak není v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Správností jeho úvah se bude soud zabývat v příslušné pasáži rozsudku.

42. Pokud jde o zastavení exekuce, správce daně podle § 181 odst. 2 daňového řádu na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví mimo jiné tehdy, pokud a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky, b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena, e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení nebo zastavení daňové exekuce se doručuje pouze navrhovateli (§ 181 odst. 3). Proti rozhodnutím podle odstavce 3 nelze uplatnit opravné prostředky (odst. 4). Podá-li tedy příjemce exekučního příkazu návrh na zastavení exekuce, správce daně o něm musí rozhodnout. O návrhu se však vede samostatné (pod)řízení a není třeba, aby se k němu správce daně vyjadřoval v rozhodnutí o příklepu. Podání takového návrhu totiž podle zákona zároveň nebrání tomu, aby správce daně v daňové exekuci pokračoval, například právě udělil příklep v elektronické dražbě. Žalovaný správně poukazuje na to, že v opačném případě by daňový subjekt mohl daňovou exekuci fakticky paralyzovat.
43. To platí tím spíš, že žalobkyně ve svých podáních převážně v různých obměnách zopakovala tytéž argumenty, na něž již daňové orgány mnohokrát odpověděly a jejichž nedůvodnost již mnohokrát potvrdily také správní soudy (k tomu podrobněji níže). Přesto se ke všem těmto návrhům žalovaný ve svém rozhodnutí vyjádřil a vysvětlil, proč byl postup správce daně v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné. Správností úvah žalovaného se soud bude zabývat v následujících pasážích rozsudku.

3.4. Exekuce byla provedena v souladu se zákonem.

44. Soud v první řadě konstatuje, že exekuce byla provedena na základě druhého exekučního příkazu (ve spise založen pod č. 108). Jeho zákonnost byla Městským soudem v Praze již přezkoumána v rozsudku ze dne 21. 8. 2024, č. j. 8 Af 3/2024 – 48. NSS poté kasační stížnost rozsudkem ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Afs 237/2024 – 58, zamítl jako nedůvodnou.
45. Správní soudy se přitom v minulosti také zabývaly výší hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce tohoto vrtulníku. Devátý senát městského soudu ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2025, č. j. 9 Af 9/2024 – 41, vysvětlil důvody, pro které shledal nedůvodnými námitky žalobkyně poukazující na nezákonnost napadeného rozhodnutí a postupu žalovaného při stanovení náhrady hotových výdajů, které vznikly správci daně při provádění daňové exekuce. S těmito závěry souhlasil i následně šestý senát městského soudu v rozsudku ze dne 27. 2. 2025, č. j. 6 Af 13/2024 – 33, a aproboval je také pátý senát zdejšího soudu ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Af 1/2024 – 47. Poslední jmenovaný rozsudek byl poté jako správný aprobován rozsudkem NSS ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025 – 64. K těmto závěrům se přihlásil již také desátý senát zdejšího soudu v rozsudcích ze dne 5. 3. 2026, č. j. 10 Af 18/2025 – 52, a ze dne 28. 5. 2026, č. j. 10 Af 26/2025 – 44.
46. Desátý senát neshledal ani v nynější věci důvod pro odklon od dříve vyslovených závěrů ve výše uvedených rozsudcích.
47. Žalobkyně v první řadě namítala, že vymáhané daňové nedoplatky již v minulosti uhradila jiná společnost. Exekuce tedy podle ní nemohla být provedena v souladu se zákonem, neboť již nebylo co vymáhat.

48. Podle § 20 odst. 2 zákona č. 471/2011 Sb. o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, „jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky je ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice“. Titulem pro vymáhání finanční pohledávky v nynějším případě byly jednotné doklady o vymahatelnosti pohledávek ref. č. SK_CZ_e1145772022D ze dne 26. 10. 2022 a ref. č. SK_CZ_e1126932023D ze dne 18. 9. 2023, které byly součástí žádostí o vymáhání splatných pohledávek. Na základě těchto jednotných dokladů byl vyhotoven výkaz nedoplatků ze dne 22. 9. 2023, č. j. 7701237/23/2001-80541-051251, jakožto „exekuční titul“ ve smyslu § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
49. Z rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 Afs 342/2021 – 35 (bod 24), se podává, že správce daně ani žalovaný jako dožádané daňové orgány nejsou oprávněni posuzovat původní tituly pro vymáhání dotyčných finančních pohledávek ani správnost údajů uvedených v jednotných dokladech o vymahatelnosti. Pokud dožadující orgán nesdělí, že se předmětné pohledávky staly bezpředmětnými kvůli jejich splnění, zániku či jinému důvodu, musejí české orgány daňové správy vycházet z toho, že existují, a proto bylo jejich povinností na základě žádosti o mezinárodní právní pomoc činit potřebné úkony za účelem jejich vymáhání. Nedostatek pravomoci orgánů dožádaného státu ověřovat oprávněnost pohledávky, která vydání exekučního titulu předcházela, poté NSS vyslovil také v rozsudku ze dne 11. 11. 2021, č. j. 8 Afs 355/2019 - 34 (srov. bod 13 a v něm odkazovanou judikaturu). V souladu s tím městský soud v bodě 35 rozsudku č. j. 8 Af 3/2024 - 48 konstatoval, že žalobkyniny pochybnosti stran existence exekučního titulu jsou bezpředmětné, neboť žalovaný neměl pravomoc tyto otázky posoudit.
50. Pokud tedy žalobkyně tvrdí, že již došlo k úhradě vymáhaných daňových nedoplatků ve Slovenské republice, měla se správně obrátit na slovenského správce daně, který by následně vzal zpět svou žádost o mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávky. Český správce daně by poté daňovou exekuci zastavil; podobně, jak to učinil v případě exekuce nařízené prvním exekučním příkazem. K tomu ale nedošlo, a tak výše upřesněný exekuční titul zůstal účinný a vymahatelný. Český správce daně nebyl povinen ani oprávněn přezkoumávat, zda pohledávky vůči žalobkyni uvedené v jednotných dokladech o vymahatelnosti uhrazeny byly, nemohl proto přihlídnout ani k žalobkyní předkládané e-mailové komunikaci. Správce daně i žalovaný vycházeli z legitimních a nezrušených titulů pro vymáhání pohledávky, jejich postup proto nelze označit za bezdůvodné pokračování v řízení a ani přílišný formalismus.
51. Argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí ve světle výše uvedeného plně ob stojí.
52. **Žalobkyně dále nezákonnost exekuce spatřovala v procesních pochybeních správce daně, kdy jí do 9. 11. 2022 nebyly v tomto směru doručeny žádné listiny.** Uvedená námitka se svým obsahem vztahuje čistě k pochybením správce daně při exekuci nařízené prvním exekučním příkazem ze dne 10. 3. 2022, kdy žalobkyně (resp. její zástupce) první exekuční příkaz obdržel až po dlouhé době dne 9. 11. 2022.
53. Žalovaný ve vyjádření k žalobě správně podotkl, že žalobkyně tuto námitku v odvolání nevznesla, proto se s ní nemusel v napadeném rozhodnutí vypořádávat. Přesto soud stejně jako v několika svých dřívějších rozsudcích k této argumentaci opakuje, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno při provádění daňové exekuce nařízené (až) druhým exekučním příkazem ze dne 26. 9. 2023. Ten byl 26. 9. 2023 doručen zástupci žalobkyně. Soudu není zřejmé, jak se procesní pochybení správce daně v souvislosti s (následně zastavenou) exekucí

nařízenou prvním exekučním příkazem může propsat do zde posuzovaného řízení. Žalobkyně netvrdí konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by i v rámci exekuce nařízené druhým exekučním příkazem mělo docházet k nějakým nezákonným postupům a porušování jejich procesních práv.

54. NSS v rozsudku ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025 – 64, přitom žalobkyni již vysvětlil, že uvedená procesní pochybení správce daně při doručování neznamenaají, že exekuce byla jako celek prováděna neoprávněně. Nezakládají důvod pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 1 písm. a) daňového řádu, jenž zpravidla vede k závěru o neoprávněnosti provádění takové exekuce. Pro zahájení exekuce v tomto případě existoval zákonný důvod v podobě žádosti orgánu cizího státu o vymáhání finanční pohledávky podle zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
55. **Žalobkyně dále namítala, že nezákonnost exekuce zakládá absence souhlasu orgánů činných v trestním řízení;** ten byl nezbytný, neboť vrtulník byl zajištěn v rámci probíhajícího trestního řízení. Tuto námitku však žalobkyně uplatnila poprvé až v žalobě, proto žalovaný nepochybil, když se jí v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval. Přesto soud pro úplnost opakuje to, co k této obraně uvedl již v několika svých předchozích rozsudcích, naposled v rozsudku ze dne 28. 5. 2026, č. j. 10 Af 26/2025 – 44.
56. Podle § 79e odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), platí, že „[s] věcí, na kterou se vztahuje rozhodnutí o zajištění, lze v rámci výkonu rozhodnutí, veřejné dražby, exekuce nebo insolvenčního řízení nakládat jen po předchozím souhlasu předsedy senátu a v přípravném řízení státního zástupce. Na úhradu pohledávek, které jsou předmětem výkonu rozhodnutí, veřejné dražby, exekuce nebo insolvenčního řízení, se přednostně použije věc nedotčená rozhodnutím o zajištění“. Žalobkyně zde akcentovala skutečnost, že na úhradu pohledávek, které jsou předmětem výkonu exekuce, se přednostně použijí věci nedotčené rozhodnutím o zajištění.
57. I touto námitkou se již správní soudy zabývaly. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2025, č. j. 9 Af 9/2024-41, body 40 až 42, a ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Af 1/2024 – 47, body 31 až 33, již žalobkyni bylo vysvětleno, že Krajské státní zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, ve svém usnesení ze dne 4. 3. 2022, č. j. 3 KZV 37/2021-319, správci daně k jeho žádosti udělilo souhlas k využití zajištěného majetku, tj. vrtulníku, k vymáhání neuhrazené daňové pohledávky, a to až do celkové výše 698 671,44 Kč. Z prvního exekučního příkazu plyne, že správce daně nařídil daňovou exekuci prodejem movitých věcí k vymožení nedoplatku ve výši 698 671,44 Kč, a dále příslušného úroku z prodlení ke dni 9. 3. 2022. Správce daně tedy nakládal s vrtulníkem po předchozím souhlasu státního zástupce v souladu s § 79e odst. 2 trestního řádu. První exekuční příkaz byl vydán dne 10. 3. 2022, tedy až poté, co byl dne 4. 3. 2022 vydán souhlas orgánů činných v trestním řízení. Na tomto závěru ničeho nemění ani skutečnost, že správce daně nařídil v rámci předmětného exekučního příkazu také vymožení příslušejícího úroku z prodlení a exekučních nákladů. Jelikož byl vydán řádný souhlas k využití vrtulníku za účelem uspokojení jistiny, nemohlo zahrnutí příslušenství do exekučního příkazu vést k nezákonnosti při nakládání s vrtulníkem.
58. Ve správním spise je založen také souhlas Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 6. 2. 2023, č. j. 3 KZV 37/2021 - 890, ve kterém státní zastupitelství udělilo souhlas k tomu, aby byl zajištěný majetek – vrtulník, jehož majitelem je žalobkyně, a který

byl podle § 79a odst. 1 trestního řádu zajištěn jako nástroj trestné činnosti usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 22. 11. 2021, č.j. KRPZ-38686-1304/TČ-2019-150081-LTR, využít k vymáhání neuhrazené daňové pohledávky, a to až do celkové výše 6 587 679,28 Kč (vč. dříve uděleného souhlasu týkajícího se částky 698 671,44 Kč). Tento souhlas se vztahuje i na finanční prostředky, které byly utrženy vydražením zajištěného majetku – vrtulníku.

59. Soud pro úplnost dodává, že vrtulník byl podle pozdějšího rozhodnutí správce daně o výsledné ceně movitých věcí ze dne 14. 11. 2024, č. j. 8174376/24/2001-80541-051251, oceněn na částku 6 463 000 Kč bez DPH. To je cena odpovídající závěru znaleckého posudku (který vrtulník ocenil ve stavu ke dni 3. 7. 2024).
60. Z druhého exekučního příkazu se podává, že po žalobkyni byla vymáhána částka 2 041 488,89 Kč a úroky z prodlení z částky 1 423 634,71 Kč od 23. 9. 2023 do zaplacení. Nelze tedy souhlasit s žalobkyní, že ke zpeněžení zajištěného vrtulníku došlo za účelem vymáhání podstatně větší pohledávky, než ke které byl udělen souhlas ze strany orgánů činných v trestním řízení, tj. k překročení uděleného souhlasu.
61. Souhlas byl tedy státním zastupitelstvím evidentně dán včas, před vydáním a doručením druhého exekučního příkazu zástupci žalobkyně (ten byl 26. 9. 2023 zástupci žalobkyně osobně doručen, jak shodně tvrdí žalobkyně na str. 3 žaloby i žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí). Týkal se přitom explicitně vrtulníku. Ze správního spisu neplyne a žalobkyně ani konkrétně netvrdí, že by v dané situaci existovaly jiné věci nedotčené rozhodnutím o zajištění, které by byly způsobilé k použití na úhradu pohledávek žalobkyně namísto vrtulníku. I tato námitka tudíž není důvodná.
62. **Žalobkyně konečně namítala, že není vlastníkem vrtulníku.**
63. Námitkou vlastnictví vrtulníku se Městský soud v Praze zabýval již ve svém rozsudku ze dne 14. 4. 2025, č. j. 17 Af 8/2024-66. V bodech 31 až 38 vyložil, že je na místě odchýlit se od rozsudku Městského soudu v Bratislavě III ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 70 Cb/47/2023-135. Důvodem tohoto postupu je skutečnost, že Městský soud v Bratislavě III v odůvodnění rozsudku vyšel toliko z úpravy slovenského soukromého práva. Opíraje se o § 5b odst. 1 větu druhou zákona o civilním letectví Městský soud v Praze vyložil, že k účinnému převodu vlastnického práva k vrtulníku dochází až dnem zápisu do leteckého rejstříku České republiky. Nehraje tedy roli určení rozhodného práva v kupní smlouvě. Ke stejným závěrům poté došel i NSS v bodech 34 až 42 rozsudku ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025 – 64, na jehož odůvodnění, včetně úvahy o tom, že se účinky zápisu řídí právem státu registrace letadla, soud v podrobnostech odkazuje.
64. Vlastníkem vrtulníku byla podle sdělení Úřadu pro civilní letectví ze dne 21. 1. 2022 žalobkyně, jak se podává ze spisu. Za situace, kdy nedošlo k zápisu společnosti BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. jako vlastníka vrtulníku do leteckého rejstříku, nebyl proces převodu vlastnického práva k tomuto vrtulníku k 21. 1. 2022 prokazatelně dokončen. Vlastníkem vrtulníku tak nadále byla žalobkyně. Správce daně byl proto oprávněn vrtulník do exekuce zahrnout. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.

3.5. Námitka podjatosti správce daně i jednotlivých úředních osob.

65. Žalobkyně namítla podjatost Ing. P. K. a JUDr. J. T. i „systémovou podjatost správce daně jako takového“ v podání z 25. 9. 2025, jež obsahovalo také námitku proti dražební vyhlášce

a návrh na zastavení exekuce. Podjatost jmenovaných úředních osob dovozovala z jejich předchozího postupu v řízení, zejména z nezákonně vedené daňové exekuce. Podjatost správce daně vyplývá podle jejího názoru z toho, že jeho ředitel poskytl Policii ČR na její žádost informace o žalobkynině zástupci, ačkoli nebyly splněny podmínky pro prolomení mlčenlivosti dle § 9 odst. 1 daňového řádu.

66. Vyloučení úřední osoby pro podjatost upravuje § 77 daňového řádu, podle něž úřední osoba je z řízení nebo jiného postupu při správě daní vyloučena pro podjatost, jestliže a) je předmětem řízení nebo jiného postupu právo nebo povinnost její nebo osoby jí blízké, b) se v téže věci na řízení nebo jiném postupu podílela na jiném stupni, nebo c) její poměr k osobě zúčastněné na správě daní nebo k předmětu daně vzbuzuje jiné pochybnosti o její nepodjatosti (odst. 1). Úřední osoba, o jejíž nepodjatosti jsou důvodné pochybnosti, smí do doby, než bude rozhodnuto o tom, zda je vyloučena, provést ve věci jen neodkladné úkony (odst. 3). O tom, zda je úřední osoba vyloučena, rozhodne úřední osoba stojící v čele správce daně; v případě, že je vyloučena, určí místo ní jinou úřední osobu, která není k vyloučené úřední osobě ve vztahu podřízenosti. Není-li takové nepodjaté úřední osoby, požádá úřední osoba stojící v čele správce daně nejbližší nadřízeného správce daně, aby dožádal jiného správce daně o provedení úkonů, jejichž výkon by příslušel podjaté úřední osobě, pokud nadřízený správce daně tyto úkony neprovede sám. (Odst. 4.)
67. Z citované právní úpravy vyplývá, že osoba, jejíž podjatost účastník řízení namítá, nemůže činit úkony v řízení, s výjimkou těch neodkladných, ale nevyplývá z ní, že nelze činit žádné úkony v řízení, dokud nebude o námitce podjatosti rozhodnuto, neprovádí-li tyto úkony dotčená osoba.
68. Námitku podjatosti Ing. P. K. a JUDr. J. T. vznesla žalobkyně až po vydání dražební vyhlášky, na níž se tyto osoby podílely, a několik dnů před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že žádná z těchto osob se na vydání prvostupňového rozhodnutí (a pochopitelně ani toho napadeného) nepodílela, proto jejich tvrzená podjatost nemá na posouzení nynější věci žádný vliv. To uvedl již žalovaný v napadeném rozhodnutí (srov. jeho body 47-56) a žalobkyně to v žalobě nezpochybnila. Z toho důvodu ani nevadilo, že o této námitce podjatosti nebylo před udělením příklepu nijak rozhodnuto. Nad rámec nezbytného odůvodnění pak soud dodává, že žalobkyně dovozovala jejich podjatost výlučně z předchozího postupu v řízení, jenž sám o sobě nemůže představovat důvod podjatosti a jež soud v minulosti již opakovaně označil za zákonný (stejně jako v tomto rozsudku). Tento závěr sice není v daňovém řádu výslovně vyjádřen, na rozdíl například od § 8 odst. 1 s. ř. s., ale podle judikatury je plně přenositelný také na daňové řízení (např. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2020, č. j. 6 Afs 56/2020 - 38, bod 30). Námitka podjatosti vůči těmto osobám tedy nebyla důvodná.
69. Pokud jde o tvrzenou systémovou podjatost, tento pojem popisuje situaci, kdy v řízení existuje tzv. „systémové riziko podjatosti“ plynoucí z toho, že všechny úřední osoby jsou v zaměstnaneckém či jemu obdobném poměru k subjektu, jehož zájmy mohou být v řízení dotčeny; ani v takovém případě však nepostačí k vyslovení podjatosti samotný tento poměr, nepřistoupí-li k němu další okolnosti, nasvědčující tomu, že by postoj úředních osob mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119). Rozšířený senát tento typ podjatosti spojuje především s řízením, v němž rozhoduje orgán územního samosprávného celku v přenesené působnosti ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, byť uvedl, že stejné systémové riziko existuje i v případě zaměstnanců státu v postavení úředních osob (bod

70). Jedná se však ve všech případech o riziko podjatosti, které je důsledkem systému nastavení působnosti správních orgánů a povahy právních vztahů mezi těmito orgány a zaměstnanci subjektu (územního samosprávného celku či státu), do něhož jsou tyto orgány zasazeny, a v nichž zaměstnanci působí jako úřední osoby (bod 69).

70. NSS v rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 - 34, shrnul: „Podstatou systémové podjatosti je tak naplnění římskoprávní zásady „*nemo iudex in causa sua*“, tj. vyloučení právě onoho rizika, že nad zákonnými hledisky rozhodování převáží zaměstnanecká či služební loajalita úřední osoby vůči subjektu, o jehož zájmech je rozhodováno. Smyslem je tedy eliminace toho, aby ve věci, v níž je dán zájem samosprávného územního celku, nerozhodoval jeho zaměstnanec, u něhož je zvýšené riziko vnějších vlivů působících na výsledek řízení.“ V takových případech je existence systémového rizika podjatosti sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ a je jisté třeba trvat na tom, aby námitka tohoto typu podjatosti byla řádně procesně vypořádána a její důvody posouzeny k tomu příslušným subjektem, v případě pochybností o nepodjatosti všech osob zařazených do správního orgánu, včetně osoby stojící v jeho čele, nadřízeným správním orgánem (rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 235/2017 - 29).
71. Zároveň ovšem NSS zdůraznil, že „není důvodu pojem systémové podjatosti vztahovat na jakoukoliv situaci, v níž účastník řízení namítá podjatost všech úředních osob zařazených do správního orgánu, který vede předmětné řízení, pokud je *prima facie* zjevné, že obsahem této námítky není právě ono systémové riziko podjatosti. Jak již Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, námitku podjatosti je navíc třeba hodnotit nikoliv čistě formálně, ale taktéž materiálně (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010 - 385, nebo ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 - 83).“ V tehdejší věci pak naznal, že „obsahem posuzované námítky vznesené žalobcem dne 24. 6. 2017 nebyla shora vyložená systémová podjatost všech zaměstnanců stěžovatele, ale žalobce toliko namítal podjatost všech zaměstnanců z důvodu předchozího postupu, resp. vyjádření zaměstnance – JUDr. L. R. - zmocněného k zastupování stěžovatele v předchozím řízení před správním soudem. Toto vyjádření pak nebylo *prima facie* [...] způsobilé zpochybnit nepodjatost všech zaměstnanců zařazených do struktury stěžovatele, tj. včetně generálního ředitele stěžovatele Mgr. P. a vedoucího právního odboru Mgr. K. Taková námitka byla *prima facie* nedůvodná a nebylo proto ani důvodu ji postupovat k rozhodnutí nadřízenému orgánu.“
72. Obdobně žalobkynina námitka podjatosti nebyla shora popsanou „námitkou systémové podjatosti“, jelikož podjatost „správce daně jako takového“, tedy všech jeho pracovníků, dovozovala z předchozího procesního postupu ředitele správce daně, Ing. V. Ž. Správce daně v nynější věci nerozhodoval ve věci, v níž byl dán jakýkoli zájem správce daně, takže jeho pracovníci nebyli nijak motivováni ke konkrétnímu postupu ve smyslu citované judikatury. Správce daně tak ani nebyl povinen předkládat tuto námitku nadřízenému orgánu. Zároveň tvrzená skutečnost pochopitelně nemohla založit podjatost úředních osob podílejících se na elektronické dražbě a vydání rozhodnutí o příklepu, konkrétně T. H., referentky Sekce vymáhací, Odboru vymáhacího I, Oddělení vymáhacího II.
73. Tuto žalobkyninu argumentaci lze nicméně vykládat, ačkoli tak není výslovně zformulována, také jako námitku podjatosti ředitele správce daně, Ing. V. Ž., jenž prvostupňové rozhodnutí vydal svým jménem (podepsal). Žalobkyně totiž upozornila na to, že tato osoba poskytla Policii ČR informace o jejím zástupci týkající se posuzovaného exekučního řízení v rozporu s § 71a zákona o policii, a tedy porušila zákonnou mlčenlivost.

74. Správce daně tak žalobkynino podání nevyhodnotil, námitku podjatosti proti Ing. Ž. žalovanému nepředložil a ten o ní nerozhodl, přestože rozhodnutí o udělení příklepu nepochybně nebylo neodkladným úkonem. Tento postup je do jisté míry pochopitelný, protože žalobkyně námitku podjatosti adresovala jmenovitě jen vůči dvěma osobám, Ing. K. a JUDr. T.; výhrady vůči Ing. Ž. vyplynuly až z jejího odůvodnění. Ačkoli lze na tento postup správce daně nahlížet jako na vadu řízení, nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí, pokud Ing. Ž. podjatý nebyl. Ne každé procesní pochybení má totiž vliv na zákonnost konečného rozhodnutí. Správní soudy i odborná literatura se pak shodují, že „[p]řestoupení povinnosti úřední osoby, o jejíž nepodjatosti jsou důvodné pochybnosti, činit ve věci do konečného rozhodnutí o její (ne)podjatosti pouze neodkladné úkony, nicméně nevede automaticky k nezákonnosti úkonů ostatních.“¹ (bod 28 rozsudku NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Afs 208/2022 – 63). Tento závěr je logický i proto, že podle rozsudku NSS ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016 – 47, ani „samotné vydání rozhodnutí vyloučenou úřední osobou obecně nemusí automaticky vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí.“
75. Pro posouzení vlivu této vady na zákonnost napadeného rozhodnutí tak je zásadní v první řadě posouzení podjatosti Ing. Ž. jakožto ředitele správce daně, které soud provádí soud autonomně bez ohledu na to, jak s námitkou podjatosti naložil správní orgán. Přesto soud podotýká, že žalovaný se touto otázkou v napadeném rozhodnutí k jedné z odvolacích námitek zabýval a dospěl k závěru, že tvrzené porušení mlčenlivosti s aktuálním předmětem řízení (udělením příklepu) nijak nesouvisí a nemůže způsobit podjatost pracovníků správce daně, i kdyby k porušení mlčenlivosti došlo (body 47-56). Otázka podjatosti Ing. Ž. tak byla fakticky posouzena již ve správním řízení a soud se závěrem žalovaného souhlasí.
76. Za stěžejní soud v tomto ohledu považuje skutečnost, že správce daně jednající Ing. Ž. v rámci tohoto exekučního řízení poskytl Policii ČR informace výhradně na její žádost a v souladu s ní. I kdyby byl jeho postup v rozporu s § 71a zákona o policii, a tedy také zásadou mlčenlivosti dle § 9 odst. 1 daňového řádu – což soud považuje za nadbytečné nyní hodnotit –, nezakládalo by to podjatost Ing. Ž. Jak soud již vyložil, důvodem podjatosti nemůže být předchozí postup úřední osoby sám o sobě, a zároveň nic v tomto postupu ani v dosavadním průběhu řízení nenaznačuje, že by byl motivován poměrem Ing. Ž. k žalobkyni či jejímu zástupci ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) daňového řádu, a nijak nevzbuzuje pochybnosti o jeho podjatosti. Ing. Ž. zkrátka vyhověl výzvě Policie ČR k poskytnutí informací, jež nebyla ve zjevném rozporu s § 71a zákona o policii, jež hovoří mimo jiné o „plnění konkrétního úkolu v oblasti daňové a finanční kriminality“.
77. Soud tedy neshledal napadené rozhodnutí ani v tomto ohledu nepřezkoumatelné a dospěl k závěru, že se na vydání rozhodnutí o příklepu nepodílela žádná podjatá úřední osoba. Za této situace soud nespatřuje žádný důvod, pro který by pochybení správce daně při nakládání s námitkou podjatosti mělo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Jeho zrušení z tohoto důvodu by naopak mohlo být chápáno jako přepjatý formalismus. Ani tento žalobní bod tak není důvodný.

4. Závěr a náklady řízení.

78. Soud neshledal ani jeden z uvedených žalobních bodů jako důvodný, a proto žalobu výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

¹ Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K. a Žižková, M. *Daňový řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2011, komentář k § 77, dostupný z právního informačního systému Aspi.

79. Výroky II. a III. o nákladech řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení také nepřiznal.
80. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2026, jelikož v řízení bránila své právo, které jí vyplývalo z napadeného rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení však nebyla v soudním řízení zastoupena a nedoložila soudu ani žádné jiné náklady řízení, proto jí soud nemohl přiznat jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu